A°. 1826. — N°. 116.

ARNHEMSCHE COURANT.

Zaturdag den 30 September.

FRANKFORT, den 27. September.

Volgens berigten van den 14. dezer, is langs de geheele Moldavische grenzen het gerucht verspreid, dat de Keizer van Rusland, dadelijk na afloop van het kroonings-feest, zich naar de armee van Bessarabie zal begeven. De troepen, zegt men, zijn daarover ongemeen verblijd.

— De prins van Metternich is in den nacht van den 20. dezer van zijne reis naar den Rijn te Weenen teruggekeerd. De Keizer en de Keizerin van Oostenrijk zijn er ook terug, en te Weenen bevindt zich thans een groot gedeelte der Keizerlijke familie, daaronder ook Hare Majesteit *Maria Lousia* met haren zoon. De aartshertog *Karel* met zijne familie moet zich echter afzonderen, uit hoofde eener ziekte van zijnen zoon. Zij kunnen slechts door het venster, of in den schouwburg de overige leden der Keizerlijke familie zien. In den schouwburg heeft de aartshertog, zoolang de quarantaine duurt, eene afgezonderde loge, welke van die der keizerlijke familie verwijderd is.

— Acht Beijersche officieren, en onder dezelve de luitenant-kolonel *van Heidegger*, zijn naar Griekenland vertrokken. Zij hebben wel geene toestemming om in Grieksche dienst te treden; maar zij hebben verlof om in Italie en Griekenland te reizen, om zich in de kunsten en wetenschappen te volmaken. Men heeft aan ieder dezer officieren een onder-officier toegestaan om hen te dienen.

— Uit het dagblad van Rome, van den 13. dezer, blijkt, dat de Algerijnen de kusten van den pauselijken staat onveilig maken en de zeevaarders aanranden; maar hetzelve geeft daarbij het vaste vertrouwen te kennen, dat Z. M. de Koning van Frankrijk deze zeeschuimers zulks spoedig zal beletten.

PETERSBURG, den 16. September.

Het officiele dagblad geeft breedvoerig verslag van de plegtigheden, bij de krooning van HH. MM. den Keizer en de Keizerin, op den 3. dezer te Moskou, en deelt vervolgens een manifest van den Keizer mede, hetwelk den 9. Februarij te Petersburg geteekend, doch eerst op den dag der krooning te Moskou uitgevaardigd is, waarbij, met goedkeuring van de Keizerinne-moeder en den Cesarewitsch *Konstantijn*, bepaald wordt, dat, zoo de Keizer vóór de meerderjarigheid van zijnen zoon, den erf-grootvorst *Alexander*, kwam te overlijden, de grootvorst *Michiel* regent tot zijne meerderjarigheid zal wezen. Ontbreekt een mannelijke afstammeling na het overlijden van Keizer *Nicolaas*, zoo wordt de grootvorst *Michiel* Keizer van Rusland en Koning van Polen.

— Petersburg is, bij gelegenheid van het kroonings-feest, prachtig verlicht geweest.

— Het dagblad van Odessa behelst het volgende berigt uit Ackerman, den 29. Augustus: — » Vijf wersten van de stad bevindt zich eene merkwaardige fontein. Derwaarts gaan gewoonlijk de Ottomannische gevolmagtigden wandelen, dikwijls geheel alleen, maar meermalen nog met een talrijk gevolg. Zij schijnen op die plaats iets van de schoone avondstonden der Levant te hervinden. — Vóór eenige dagen, is een troep koordedansers binnen onze stad gekomen. *Hadi* en *Ibrahim*-Effendi zijn hen verscheidene malen wezen zien en schijnen veel vermaak in hun schouwspel te vinden. Bij die gelegenheid, zijn de bestemde plaatsen voor de heeren Ottomannische onderhandelaars naast die van de heeren Russische gevolmagtigden. Men dient ververschingen rond en de Turksche gevolmagtigden rooken gedurende den ganschen tijd van het spel. De pijpen worden hun, door hunne tchiboukchis, met al den luister en de elegantie der Oostersche zeden aangeboden. Niets treffender dan het aanschouwen dier mengeling van kostumen en dier verschillende gewoonten bij elkander, welke hier schijnen zamen te vloeijen in eene bijeenkomst, welke het aanzien van enkel vermaak heeft.

PARYS, den 25. September.

Volgens berigten uit Madrid van den 14. dezer, zouden er weder 2000 man van verschillende wapenen naar Portugal gedeserteerd zijn.

— De abt *Jeannes* heeft onlangs in de stad Valogens een *auto-da-fé* met boeken gehouden. Hij heeft er eene verzameling der werken van *Rousseau* in het openbaar verbrand.

— Zekere *Paulmier*, voormalig ambtenaar der belastingen, heeft gisteren voor de regtbank van correctionele politie, teregt gestaan, wegens gedane schriftelijke bedreigingen tegen den graaf *de Villèle*, president van den raad der ministers, tegen den graaf *de St. Cricq*, voormaligen directeur-generaal, en tegen den burggraaf *de Castelbajac*, thans directeur-generaal der belastingen. Ook was hij van landlooperij beschuldigd.

Op de gewone vragen van den president, antwoordde hij, met winderigheid, te zijn genaamd *Jules Laurens Paulmier*, oud 40 jaren, voormalig zendeling des Konings, oud Koninklijk vrijwilliger, voormalig luitenant, voormalig ambtenaar der belastingen, voormalig ambtenaar der postereijen in Katalonien. Hij erkende voorts de schrijver te zijn der brieven aan den heer *de Castelbajac* van den 31. Mei en 6. Junij 1826.

Het slot van den laatsten brief luidt aldus:

» *Villèle* is de grootste booswicht der wereld. Ik hoop dat er eene tweede *Charlotta Corday* zal opstaan. En gij noemt u koningsgezinden. O schande! O schande! O schande!

De heer president: Gij hebt den heer *St. Cricq* ook bedreigd. Gij hebt hem geschreven, dat, zoo hij aan uwe eischen geen gehoor gaf, gij hem overal vervolgen, in het gezigt spuwen, schoppen zoudt. Wat hebt gij hierop te antwoorden?

De heer *Paulmier* zegt, dat hij, ter zijner regtvaardiging, de zaak moet ophalen sedert den jare 1813, tijdstip waarop hij bewijzen van verkleefdheid aan de *Bourbons* heeft begonnen te geven.

De heer president: Het geldt hier alleen bedreigingen, welke gij gebezigd hebt, om uw ontslag te bekomen.

De aangeklaagde blijft bij zijn woord. Hij verklaart de redenen van zijne ontzetting te moeten ophalen en aantoonen, dat dezelve den heer *de Villèle* tot schande verstrekken.

De heer president: Deze ontzetting hebt gij aan de ongebondenheid uwer zeden te danken.

Paulmier, met vuur: Dat is laster. Ik ben ontzet, omdat ik verdacht gehouden werd van een geheime agent van *Monsieur* en madame *de Dauphine* te zijn.

De heer president: Gij hebt gewenscht, dat eene nieuwe *Charlotta Corday* een nieuwen moord zou begaan.

Paulmier: Wanneer men van *Villèle* ontslagen was, zoude zulks geen groot verlies voor Frankrijk en voor de *Bourbons* zijn. *Villèle* zou eerder het verlies van onzen jongen prins, dan de minste kwetsing zijner eerzucht vergeten.

De advocaat des Konings *Levasseur* gelooft niet, dat de beschuldiging wettiglijk is gestaafd.

Paulmier: Ik verzoek dat er bewezen worde, dat mevrouw *de Dauphine* mijnen brief aan den heer *de Castelbajac* gezonden heeft. Deze brief is bij den heer *Franchet* gebleven. Dezelve is bekend bij verscheidene pairs en afgevaardigden. Onder anderen zal ik noemen den graaf *de Bourmont*, den graaf *de la Bourdonnaye*, den graaf *Ferdinand Berthier*. Mevrouw *de Dauphine* heeft hem den Koning aangeboden. Dezelve is den hertog *de Duras* in handen gegeven. Langs dezen weg is hij bij den heer *de Castelbajac* gekomen. Intusschen ben ik voorbij gegaan en men heeft den post van chef van divisie aan den heer *d'Hausse* gegeven, die nooit eenige andere verdienste heeft gehad, dan dat hij op Luxemburg met de kinderen van den heer *de Castelbajac* heeft gespeeld. Ik had weinig gedachten, dat ik, ter belooning van mijne verkleefdheid aan het koninklijke huis, bij roovers en moordenaars in hechtenis zou worden genomen. Dit is ook het werk van *Villèle*.

Na eene korte beraadslaging, heeft de regtbank den aangeklaagde vrijgesproken en gelast, dat hij terstond in vrijheid zou worden gesteld.

LONDEN, den 24. September.

In den handel wordt eene langzame verbetering bespeurd.

— Men zegt, dat het gouvernement voornemens is, het stelsel van kolonisatie in de Nederlanden na te volgen.

— Men spreekt hier veel over den oorlog tusschen Rusland en Perzie, waarvan men de oorzaak nog niet weet op te geven.

— De dagbladen kondigden voor eenigen tijd aan, dat de schotsche kolonel *M'Donnel* eene weddingschap om 1000 pond sterlings had aangegaan, dat hij met zijnen doedelzak gedurende den tijd van zes maanden te voet door Engeland reizen, en niet slechts door middel van dit speeltuig den kost zou winnen; maar daarenboven te Edingburg 100 pond sterlings zou mede brengen, die hij bespaard zou hebben van de giften, welke zijne bekwaamheden in de toonkunst hem zouden hebben verschaft. Deze officier is thans te Gravesend, waar hij langs de straten speelt en geld in overvloed ontvangt. De kolonel schijnt ongeveer 50 jaren oud, is groot van gestalte, heeft een stroef gelaat en roodachtige haren. Hij draagt een lang wambuis, een vest en lange broek van eenerlei stof, welke men voor jagt-kleederen neemt; hij heeft een zwarten hoed op en zijn linnen is ten uiterste fijn en wit. Deze nieuwe speelman heeft een jongman bij zich, die ordentelijk is gekleed en onder den arm een groenen zak draagt, om daarin den doedelzak en het geld, dat het volk geeft, te doen. De kolonel en zijn medgezel, die waarschijnlijk een zijner bedienden is, worden binnen kort te Londen verwacht.

Alvorens naar Gravesend te gaan, schreef hij aan den maire dier stad uit Rochester den volgenden brief:

» Mijn heer! Ik heb om 1,000 pond sterlings gewed, dat ik gedurende zes maanden als een zwervend speelman zou reizen, dat ik al mijne vertering zou goed maken uit de giften, welke ik ontving, en 100 pond sterlings uitzuinigen.

» Ik verzoek UEd. dienvolgens, mij toe te staan, om dezen namiddag gedurende eenige uren te Gravesend op mijn instrument te spelen.

» Ik ontvang zelf geen geld en ik duld niet dat mijn knecht het vraagt. Derhalve kan het geen bedelen genoemd worden.

» Uw antwoord met brenger zal zeer verpligten

Uwen zeer onderdanigen Dienaar,

(*geteekend*) A. E. M'DONNEL."

— *Zonderling gepleegde diefstal in Londen.* (Overgenomen uit eene der Londensche gazetten.) Een heer, die al het uiterlijk voorkomen had van een man van aanzien en vermogen, huurde eenige gemeubileerde kamers in een huis te Soho-Square, zijnde een der aanzienlijkste wijken van Londen. Na eenige weken vertoevens aldaar, kwams deszelfs broeder, die te Hampstead woonde, te overlijden, en daar deze op zijn sterfbed verzocht had, om in het familie-graf in Westminster-Abbeij begraven te worden, zoo deed hij zijnen huisheer het voorstel, hem te willen vergunnen, dat de begrafenis-plegtigheden uit zijne woning mogten plaats grijpen, en dat het lijk zijns broeders gevolgelijk intusschen in eene zijner kamers boven aarde mogt blijven staan. De huisheer, wien dit gewaande voorstel zeer billijk en natuurlijk toescheen en daarbij geen de minste argwaan koesterende, aarzelde geen oogenblik dit zijn verzoek toe te staan.

Het lijk in een zeer sierlijk doodsgewaad gehuld, werd dienvolgens in eene zeer kostbare doodkist overgebragt en in de groote eetzaal nedergezet. — De begrafenis-plegtigheid zou den volgenden dag plaats grijpen en de logeergast met zijne bedienden gingen uit, om daartoe al de noodige toebereidselen te maken. Het was reeds laat in den nacht zonder dat hij terugkeerde; doch men was aan dat nachtelijk uitblijven reeds gewoon geraakt. De huisheer met deszelfs vrouw begrijpende, dat het niet noodig was, om voor hem te blijven opzitten, hadden zich, volgens gewoonte, tegen middernacht ter rust begeven. Eene der dienstboden was alleen opgebleven, om hem in te laten, en om gekookt water voor hem in gereedheid te houden, alzoo hij te verstaan gegeven had, bij zijne terugkomst een kop thee te willen drinken. De meid zat derhalve geheel alleen in de keuken, toen er eene lange spookachtige gedaante binnen kwam, welke zich tegen over haar op eenen stoel nederzette.

De meid was in geenen deele eene der schroomvalligste harer sekse; doch hare ontsteltenis ging bij deze onverwachte verschijning alle beschrijving te boven. Onder eenen luiden gil, vloog zij, als eene pijl uit eenen boog, naar den kant van de deur en ijlde naar het slaapvertrek haars meesters. Naauwelijks had zij hem en zijne wederhelft gewekt, en hun een gedeelte van hare schrikbarende ontmoeting medegedeeld, of het spook verscheen andermaal met deszelfs doodbleek gelaat, in een doodkleed gehuld, voor hare oogen en zat in het slaapvertrek in eenen armstoel, zonder dat zij wist, hoe het de kamer binnen gekomen was. Het ergste van alles was, dat die stoel vlak voor de deur der slaapkamer stond, zoo dat geen ster-

veling het vertrek kon ontsnappen, zonder digt langs het verschijnsel te moeten passeren, hetwelk met akelig omdraaijende, angst verwekkende groote oogen en afgrijsselijk misvormde gelaatstrekken in het rond staarde, zoo dat zij geen van allen den moed hadden hetzelve aan te zien; maar onder de dekens kropen; terwijl de meid voor het bed van angst en schrik bewusteloos nederviel.

Te gelijker tijd scheen het gansche huis in rep en roer; want alschoon zij zich over hals en ooren hadden toegedekt, zoo hoorden zij duidelijk een onophoudelijk geraas, hetwelk derzelver doodelijke ontsteltenis niet weinig moest vermeerderen.

Eindelijk heerschte er wederom eene diepe stilte door geheel het huis. De huisheer waagde het zijn hoofd boven de dekens uit te steken en door eene reet der gordijnen een heimelijken blik op den stoel aan de deur te werpen; dan, ziet! het spook was verdwenen. Bedaardheid van zinnen begon nu hare kracht te hernemen. — De arme meid was nu ook een weinig uit hare eerste hevige ontroering tot zich zelve gekomen, en langzamerhand durfde men het wagen, om het slaapvertrek te verlaten en te beginnen met den boel in het huis, hetwelk zij in de uiterste wanorde dachten te vinden, van nabij op te nemen. Dan wie schetst nu derzelver gewaarwordingen? Het gansche huis was door listige dieven leeg gestolen en de logeergast was verdwenen, zonder voor zijne gemeubileerde kamer betaald te hebben. Blijkende het van achteren, dat hij en niemand anders het gewaande lijk zijns broeders en de dievenleider van geheel het komplot geweest is, die tegen middernacht uit de kist gekropen, in die houding aan de dienstmeid verschenen, en haar tot in het vertrek harer meesters gevolgd was, en zoo doende zijne helpers in staat gesteld had om alles ongestoord uit het huis te dragen.

AMSTERDAM, den 27. September.

Z. M. de Koning, die gisteren morgen vroegtijdig van 's Gravenhage naar den Helder vertrokken was, is heden avond, circa zes ure, alhier gearriveerd. Met het jagt naar het Tolhuis gekomen, is Z. M. van daar met de Koninklijke sloep afgehaald en bij den Dam aan wal getreden. Morgen zal Z. M., overeenkomstig gedane aankondiging, gehoor verleenen en des avonds den Stads-Schouwburg met Hoogstdeszelfs tegenwoordigheid vereeren.

Van den 28. September.

Dat de goeden het in deze wereld dikwijls om de kwaden moeten misgelden, leert de dagelijksche ondervinding ons bij herhaling. Ook de navolgende gebeurtenis strekt hiervan ten bewijze.

Voor eenige dagen kwamen hier twee achtingwaardige Katholijke geestelijken uit Munster, waar de een leeraar aan het gijmnasium, de andere gewoon kapellaan is, met geen ander doel, (te meer daar zij buiten het latijn slechts hunne moedertaal spreken) dan om deze hoofdstad en het zuidelijk gedeelte onzer provincie te bezoeken, en alles in oogenschouw te nemen, wat hunne weetgierigheid daar bezienswaardig zou vinden. In de heilige vooronderstelling, dat zij voor dit uitstapje, in hunne vacantie, geene speciale pas behoefden, reisden zij op een eenvoudig schriftelijk attest hunner superieuren, ten blijke hunner voornoemde kwaliteit; en in dit vermoeden waren zij versterkt geworden, doordien verscheiden hunner stadgenooten van tijd tot tijd naar Amsterdam reisden zonder pas, en nimmer eenig onaangenaam oponthoud ondervonden. Maar, hoe duur kwam hun die vooronderstelling te staan! Nog naauwelijks zijn zij aan een der voornaamste logementen dezer stad afgestapt en teekenen zij, in hunne eenvoudige opregtheid, de gewone nachtlijst, of zij worden, op bevel der politie, gearresteerd en gevangelijk naar een der huizen van detentie overgebragt, met uitdrukkelijke order, [illegible] verzoeken zij aan een der bedienden van hun logement eenige aanzienlijke ingezetenen van Amsterdam, met welke zij van familie-wegen bekend waren, van deze noodlottige omstandigheid kennis te geven, die dan ook dadelijk alle mogelijke pogingen in het werk stellen om hen te spreken en hunne loslating te bevorderen. Maar vergeefs! noch persoonele borgstelling, noch belofte van het zoo spoedig mogelijk bezorgen der vereischte passen, kunnen hen van de gevangenis vrij koopen, waarin zij eenige dagen, op eigen kosten, moeten opgesloten blijven. — Inmiddels schrijft men dadelijk naar Munster om de passen, met vermelding der rede, terwijl de attesten naar den Haag opgezonden worden om te dienen van berigt. De gevraagde passen komen, binnen den kortst mogelijken tijd, van Munster, met eene conductoire missive; maar te laat: de ongelukkige te leur gestelde geestelijken zijn reeds, op hoog bevel, per diligence, naar de grenzen terug gezonden. De mededeeling dezer daadzaak strekke ter ernstige waarschuwing van alle welgezinde, buitenlandsche geestelijken, die het plan mogten vormen, om, ter hunner uitspanning, naar Holland te reizen.

— De proeven door den heer *Scheerboom*, laatstleden Maandag voor de Kraanshuis alhier genomen, zijn, wat de reddingsboot betreft, naar wensch afgeloopen, alsmede die met den schaphander, welk redmiddel, om deszelfs nut, door alle zee-kapiteins verdiende aangeschaft te worden. De andere aangekondigde proeven zijn minder gunstig ten uitvoer gebragt, doordien twee adsistenten, tot de goede reussite in het werk gesteld, onbekwaam werden voor hunne taak. De toevloed van aanschouwers was groot, te meer, daar het de eerstemaal was, dat zoo iets alhier plaats vond.

's GRAVENHAGE, den 28. September.

Men vermeent, dat van Leuven twaalf kandidaten in de geneeskunde en van Utrecht vijf jonge geneesheeren zich naar Groningen begeven.

Van het garnisoen te Utrecht zijn wijders een chirurgijn-majoor en een officier van gezondheid der 2. klasse naar Groningen vertrokken.

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.